

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Λατρεία

Από τον Πρεσβύτερο Ν. Τοντ Κριστόφερσον
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important

Τι σημαίνει για εσάς και εμένα να λατρεύουμε τον Θεό;

«ΚΑΙ όταν ο Ιησούς γεννήθηκε στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας, κατά τις ημέρες του βασιλιά Ηρώδη, να σου, ήρθαν στα Ιεροσόλυμα μερικοί μάγοι από ανατολάς, λέγοντας:

»Πού είναι αυτός που γεννήθηκε, ο βασιλιάς των Ιουδαίων; Επειδή, είδαμε το αστέρι του στην ανατολή, και ήρθαμε για να τον προσκυνήσουμε».

Οι Μάγοι, όπως αποκαλούνται, έδειξαν τη σοφία τους με τις προσπάθειές τους να βρουν και να λατρεύουν τον Μεσσία. Γι' αυτούς, λατρεία σήμαινε να Τον προσκυνήσουν και να Του προσφέρουν δώρα από χρυσό και πολύτιμα, ευδιαστά μπαχαρικά.

Τι σημαίνει για εσάς και εμένα να λατρεύουμε τον Θεό;

Όταν σκεπτόμαστε τη λατρεία, οι σκέψεις μας συνήθως στρέφονται στους τρόπους που δείχνουμε θρησκευτική αφοσίωση τόσο ιδιωτικά όσο και σε συγκεντρώσεις της Εκκλησίας. Συλλογίζομενος το ζήτημα της λατρείας του Επουράνιου Πατέρα μας και του Αγαπημένου Υιού Του, του Σωτήρος μας, τέσσερις ιδέες ήλθαν στον νου: πρώτον, οι πράξεις που συνιστούν τη λατρεία μας. Δεύτερον, η στάση και τα συναισθήματα που διατυπώνονται στη λατρεία μας. Τρίτον, η αποκλειστικότητα της λατρείας μας και τέταρτον, η ανάγκη να μιμηθούμε τα Άγια Όντα που λατρεύουμε.

Πρώτον, οι πράξεις που συνιστούν τη λατρεία μας

Μία από τις πιο κοινές και σημαντικές

forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I

μορφές λατρείας είναι να συγκεντρωνόμαστε σε έναν αφιερωμένο χώρο για να τελέσουμε πράξεις αφοσίωσης. Ο Κύριος λέει: «Και για να μπορείς να κρατήσεις τον εαυτό σου άσπιλο από τον κόσμο, θα πας στον οίκο προσευχής και θα προσφέρεις τις θείες σου ευχαριστίες στην άγια μου ημέρα». Αυτό είναι, φυσικά, το πρωταρχικό μας κίνητρο στην οικοδόμηση εκκλησιών. Αλλά, αν είναι απαραίτητο, ένας μη αφιερωμένος χώρος αρκεί να μπορούμε να τον περιβάλλουμε με κάποιο βαθμό ιερότητας.

Πιο σημαντικό είναι τι κάνουμε όταν συγκεντρωνόμαστε την ημέρα του Κυρίου. Ασφαλώς, ντύνόμαστε όσο καλύτερα μπορούμε σύμφωνα με τις δυνατότητές μας – όχι υπερβολικά, αλλά σεμνά με τρόπο που να δείχνει τον σεβασμό και την ευλάβειά μας για τη Θεότητα. Η συμπεριφορά μας είναι ομοίως ευλαβική και πλήρης σεβασμού. Λατρεύουμε συμμετέχοντας στην προσευχή. Λατρεύουμε τραγουδώντας ύμνους (όχι μόνο ακούγοντας, αλλά τραγουδώντας τους ύμνους). Λατρεύουμε καθοδηγώντας και μαθαίνοντας ο ένας από τον άλλον. Ο Ιησούς λέει: «Να θυμάσαι ότι αυτήν, την ημέρα του Κυρίου, θα προσφέρεις τις θυσίες [δηλαδή τις “προσφορές σου... χρόνου, ταλέντων ή μέσων, στην υπηρεσία του Θεού και των συνανθρώπων σου”] και τις θείες ευχαριστίες σου στον Ύψιστο, ομολογώντας τις αμαρτίες σου προς τους αδελφούς σου και ενώπιον του Κυρίου». Συγκεντρωνόμαστε όχι για να διασκεδάσουμε ή να ψυχαγωγηθούμε –όπως από ένα μουσικό συγκρότημα, για παράδειγμα– αλλά για να Τον θυμηθούμε και να «να εκπαιδευ[τούμε] πιο τέλεια» στο Ευαγγέλιο Του.

Στην πιο πρόσφατη γενική συνέλευση, ο Πρεσβύτερος Πάτρικ Κήρον μας υπενθύμισε ότι «δεν συγκεντρωνόμαστε την Ημέρα του Κυρίου απλά για να παρευρεθούμε στη συγκέντρωση μεταλήψεως και να τη διαγράψουμε από τον κατάλογο. Συγκεντρωνόμαστε για να εκκλησιαστούμε. Υπάρχει μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στα δύο. Παρευρίσκομαι σημαίνει ότι είμαι παρών. Αλλά λατρεύουμε σημαίνει να δοξάζουμε και να λατρεύουμε τον Θεό μας με τρόπο που μας μεταμορφώνει!»

Το να αφιερώνουμε την Ημέρα του Κυρίου στον Κύριο και στους σκοπούς Του είναι από μόνο του μία πράξη λατρείας. Πριν από μερικά χρόνια, ο τότε Πρεσβύτερος Ράσσελ Μ. Νέλσον παρατήρησε: «Πώς αγιαζουμε την Ημέρα του Κυρίου; Τα χρόνια που ήμουν κατά πολύ νεότερος, μελετούσα το έργο άλλων που είχαν

learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asignbetween me and my Heavenly Father [seeExodus 31:13;Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don'ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, 'Whatsigndo I want to give to God?'"

Worship on the Lord's day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but alsoevery week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as "the body of Christ"has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives asentirely privateare less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God.As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, "Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times."One sister wisely observed, "I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them."

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and "in whatsoever place ye may be in."They spoke about prayer as worship:

"Ye must pour out your souls in your closets,

συλλέξει λίστες με πράγματα που μπορείς να κάνεις και με πράγματα πουδενμπορείς να κάνεις την Ημέρα του Κυρίου. Αργότερα έμαθα από τις γραφές ότι η συμπεριφορά και η στάση μου κατά την Ημέρα του Κυρίου αποτελούσεσημείομεταξύ εμού και του Επουράνιου Πατέρα μου [βλ. Έξοδος 31:13,Ιεζεκιήλ 20:12, 20]. Με αυτήν την κατανόηση, δεν χρειαζόμουν πλέον καταλόγους με όσα μπορώ και όσα δεν μπορώ να κάνω. Όταν έπρεπε να πάρω μία απόφαση αν μία δραστηριότητα ήταν κατάλληλη ή όχι για την Ημέρα του Κυρίου, απλώς διερωτώμην: "Τισημειοθέλω να δώσω στον Θεό;"»

Η λατρεία την ημέρα του Κυρίου χαρακτηρίζεται από μία ιδιαίτερη εστίαση στη μεγάλη εξιλεωτική θυσία του Ιησού Χριστού. Εορτάζουμε καταλλήλως και ιδίως την Ανάστασή Του το Πάσχα, αλλά επίσηςκάθεεβδομάδα καθώς μεταλαμβάνουμε τα σύμβολα της Εξιλέωσής Του, συμπεριλαμβανομένης της Αναστάσεώς Του. Για τον μεταμελούμενο, η μετάληψη είναι το αποκορύφωμα της λατρείας της Ημέρας του Κυρίου.

Το να λατρεύουμε μαζί ως «το σώμα του Χριστού»έχει μοναδική δύναμη και οφέλη καθώς διδάσκουμε, υπηρετούμε και υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλον. Είναι ενδιαφέρον ότι μια πρόσφατη μελέτη διαπίστωσε ότι εκείνοι που βλέπουν την πνευματική τους ζωή ωςεντελώς ιδιωτικήείναι λιγότερο πιθανό να δώσουν προτεραιότητα στην πνευματική ανάπτυξη ή να πουν ότι η πίστη τους είναι πολύ σημαντική ή να έχουν τακτικό χρόνο αφοσίωσης με τον Θεό. Ως κοινότητα Αγίων, ενδυναμώνουμε ο ένας τον άλλον σε λατρεία και σε πίστη.

Ακόμα και έτσι, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις καθημερινές πράξεις λατρείας στις οποίες συμμετέχουμε ατομικώς και στο σπίτι. Ο Σωτήρας μας υπενθυμίζει: «Όμως, οι ευχές σου θα προσφέρονται με χρηστότητα καθ' όλες τις ημέρες και ανά πάσα στιγμή». Μία αδελφή παρατήρησε συνετά: «Δεν μπορώ να σκεφθώ βαθύτερο τρόπο να λατρεύουμε τον Θεό από το να καλωσορίζουμε τα μικρά Του στη ζωή μας και να τα φροντίζουμε και να τους διδάσκουμε το σχέδιό Του γι' αυτά».

Ο Άλμα και ο Αμουλέκ δίδασκαν στους Ζωραμίτες, στους οποίους είχε απαγορευθεί η είσοδος στις συναγωγές να λατρεύουν τον Θεό όχι μόνο μία φορά την εβδομάδα αλλά πάντοτε και «σε οποιοδήποτε μέρος κι αν είστε». Μίλησαν για την προσευχή ως λατρεία:

«Πρέπει να ξεχειλίζει η ψυχή σας προς Αυτόν

and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

στα μικρά ιδιαίτερα σας δωμάτια, και στους κρυφούς σας χώρους, και στην έρημό σας.

»Μάλιστα, και όταν δεν αναφωνείτε προς τον Κύριο, αφήστε την καρδιά σας να είναι γεμάτη, ελκυσμένη διαρκώς από προσευχή προς Εκείνον».

Μίλησαν επίσης για την έρευνα των γραφών, την κατάθεση μαρτυρίας για τον Χριστό, την τέλεση φιλανθρωπικών πράξεων και την υπηρέτηση, τη λήψη του Αγίου Πνεύματος και τον τρόπο ζωής δίνοντας ευχαριστίες καθημερινά. Σκεφθείτε αυτήν τη σκέψη: «να ζούμε δίνοντας ευχαριστίες καθημερινά». Μιλά για τη δεύτερη ιδέα μου:

Η στάση και τα συναισθήματα που ενυπάρχουν στη λατρεία

Το να αισθανόμαστε και να εκφράζουμε ευγνωμοσύνη στον Θεό είναι στην πραγματικότητα αυτό που εμπλουτίζει τη λατρεία με μία αίσθηση χαρούμενης ανανέωσης, σε αντίθεση με το να την βλέπουμε ως ένα ακόμη καθήκον.

Αληθινή λατρεία σημαίνει να αγαπούμε τον Θεό και να υποτάσσουμε τη θέλησή μας σε Εκείνον – το πολυτιμότερο δώρο που μπορούμε να προσφέρουμε. Όταν ρωτήθηκε ποια ήταν η μεγάλη εντολή σε όλο τον νόμο, ο Ιησούς απάντησε: «Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου από όλη την καρδιά σου, και από όλη την ψυχή σου, και από όλη τη διάνοιά σου». Το ονόμασε επίσης αυτό πρώτη εντολή.

Αυτό ήταν το πρότυπο της λατρείας του Ιησού για τον Πατέρα. Η ζωή Του και η εξιλεωτική θυσία Του ήταν αφιερωμένες στη δόξα του Πατέρα. Θυμόμαστε με συγκίνηση την σπαρακτική ικεσία του Ιησού εν μέσω αφάνταστου πόνου και οδύνης: «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από μένα αυτό το ποτήρι» αλλά στη συνέχεια τα λόγια της υποταγής Του «όμως, όχι όπως εγώ θέλω, αλλ’ όπως εσύ».

Λατρεία είναι να προσπαθούμε να ακολουθούμε αυτό το τέλει παράδειγμα. Δεν θα επιτύχουμε την τελειότητα μέσω αυτών των προσπαθειών εν μία νυκτί, αλλά αν κάθε ημέρα «προσφέρ[ουμε] για θυσία προς [Εκείνον] συντετριμμένη καρδιά και πνεύμα μεταμελημένο» θα μας βαπτίσει πάλι με το Πνεύμα Του και θα μας γεμίσει με τη χάρη Του.

Τρίτον, η αποκλειστικότητα της λατρείας μας

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships

Στο πρώτο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες, ο Κύριος εκφέρει αυτή την κατηγορία για τον κόσμο:

«Έχουν παρεκκλίνει από τις διατάξεις μου και έχουν καταπατήσει την αιώνια διαθήκη μου.

»Δεν αναζητούν τον Κύριο για να εδραιώσουν τη δικαιοσύνη Του, αλλά κάθε άνθρωπος βαδίζει με τον δικό του τρόπο και κατά την εικόνα του δικού του Θεού, του οποίου η εικόνα είναι απεικόνιση του κόσμου».

Είναι καλό να θυμόμαστε το παράδειγμα των τριών νέων Ιουδαίων, του Ανανία, του Μισαήλ και του Αζαρία, που μετεφέρθησαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα λίγο αφότου έφυγε ο Λεχί και η οικογένειά του από την Ιερουσαλήμ. Ο Βαβυλώνιος αξιωματούχος τούς μετονόμασε σε Σεδράχ, Μισάχ και Αβδέ-νεγώ. Αργότερα, όταν αυτοί οι τρεις αρνήθηκαν να προσκυνήσουν μία εικόνα που είχε στήσει ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας, πρόσταξε να τους ρίξουν στην κάμινο της φωτιάς που έκαιγε, λέγοντάς τους: «Ποιος είναι εκείνος ο Θεός, που θα σας ελευθερώσει από τα χέρια μου;»

Θα θυμάστε την τολμηρή απάντησή τους:

«Ο Θεός μας, που εμείς λατρεύουμε, είναι δυνατός να μας ελευθερώσει από το καμίνι της φωτιάς που καίει· και από το χέρι σου, βασιλιά, θα μας ελευθερώσει.

»Αλλά, και αν όχι, ας είναι σε σένα γνωστό ...ότι τους θεούς σου δεν τους λατρεύουμε, και τη χρυσή εικόνα, που έχεις στήσει, δεν την προσκυνούμε».

Η κάμινος ήταν τόσο καυτή που σκότωσε αυτούς που τους έριξαν μέσα, αλλά ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδέ-νεγώ δεν έπαθαν τίποτα. «Τότε, ο Ναβουχοδονόσορας μίλησε και είπε: Ευλογητός ο Θεός του Σεδράχ, του Μισάχ, και του Αβδέ-νεγώ, που... ελευθέρωσε τους δούλους του, που ήλπισαν σ' αυτόν, ...και παρέδωσαν τα σώματά τους, για να μη λατρεύσουν ούτε να προσκυνήσουν άλλον θεό, εκτός από τον Θεό τους». Είχαν εμπιστοσύνη στον Ιεχωβά για απελευθέρωση, «αλλά, και αν όχι» δηλαδή ακόμα και αν ο Θεός με τη σοφία Του δεν απέτρεπε τον θάνατό τους, ωστόσο εκείνοι θα παρέμεναν πιστοί σε Αυτόν.

Οτιδήποτε λαμβάνει προβάδισμα επί της λατρείας του Πατέρα και του Υιού γίνεται είδωλο. Εκείνοι που απορρίπτουν τον Θεό ως πηγή της αλήθειας ή αποκηρύσσουν οποιαδήποτε λογοδοσία απέναντί Του, στην πραγματικότητα υποκαθιστούν τον εαυτό τους ως θεό τους. Όποιος βάζει

a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] has sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we

την πίστη σε ένα κόμμα ή έναν σκοπό πάνω από τη θεία καθοδήγηση, λατρεύει έναν ψεύτικο θεό. Ακόμη και εκείνοι που υποτίθεται ότι λατρεύουν τον Θεό, αλλά δεν τηρούν τις εντολές Του βαδίζουν με τον δικό τους τρόπο: «Με πλησιάζουν με τα χείλη τους, αλλά οι καρδιές τους είναι μακριά από εμένα». Το αντικείμενο της λατρείας μας είναι αποκλειστικώς «ο μόνο[ς] αληθινό[ς] Θεό[ς], και εκείνο[ς] [ο] οποίο[ς] απέστειλες, [ο] Ιησού[ς] Χριστό[ς]».

Τέλος, η ανάγκη να μιμηθούμε τον Πατέρα και τον Υιό

Τελικώς, το πώς ζούμε μπορεί να είναι η καλύτερη, η πιο γνήσια μορφή λατρείας. Το να δείχνουμε την αφοσίωσή μας σημαίνει να μιμούμεθα τον Πατέρα και τον Υιό – να καλλιεργούμε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και τον χαρακτήρα Τους μέσα μας. Αν, όπως λέει το ρητό, η μίμηση είναι η ειλικρινέστερη μορφή κολακείας, τότε θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσον αφορά στη Θεότητα, η μίμηση είναι η ειλικρινέστερη μορφή σεβασμού. Αυτό υποδηλοί μία ενεργό, συνεχή προσπάθεια από μέρους μας να επιζητούμε αγιότητα. Όμως το να γίνουμε περισσότερο χριστοειδείς είναι επίσης φυσικό επακόλουθο των πράξεων λατρείας μας. Η φράση του Πρεσβυτέρου Κήρον που αναφέρθηκε νωρίτερα σχετικά με τη λατρεία «με τρόπο που μας μεταμορφώνει» είναι σημαντική. Η αληθινή λατρεία έχει μεταμορφωτικό χαρακτήρα.

Αυτή είναι η ομορφιά του μονοπατιού της διαθήκης – το μονοπάτι της λατρείας, της αγάπης και της αφοσίωσης στον Θεό. Εισερχόμαστε σε αυτό το μονοπάτι με το βάπτισμα, υποσχόμενοι να πάρουμε επάνω μας το όνομα του Χριστού και να τηρούμε τις εντολές Του. Λαμβάνουμε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, του αγγελιαφόρου της χάρις του Σωτήρος που μας λυτρώνει και μας καθαρίζει από την αμαρτία εφόσον μετανοούμε. Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε ότι με τη μετάνοια Τον λατρεύουμε.

Ακολουθούν επιπλέον διατάξεις ιεροσύνης και διαθήκης που συνάπτονται στον οίκο του Κυρίου και μας καθαγιάζουν περαιτέρω. Οι τελετές και οι διατάξεις του ναού αποτελούν μια υπερνυωμένη μορφή λατρείας.

Ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον έχει τονίσει ότι «κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα που συμμετέχει στις διατάξεις της ιεροσύνης και που συνάπτει και τηρεί διαθήκες με τον Θεό έχει άμεση πρόσβαση στη δύναμη του Θεού».

draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

Αυτή δεν είναι μόνον μία δύναμη από την οποία αντλούμε για να υπηρετούμε και να ευλογούμε. Είναι επίσης η θεία δύναμη που εργάζεται μέσα μας για να μας βελτιώσει και να μας εξαγνίσει. Καθώς βαδίζουμε στο μονοπάτι της διαθήκης, «φανερώνεται η [καθαγιαστική] δύναμη της θειότητας» μέσα μας.

Είθε εμείς, ως οι αρχαίοι Νεφίτες και Λαμανίτες, να «[πέσουμε] κάτω στα πόδια του Ιησού και... [να Τον] προσκ[υνήσουμε]». Είθε εμείς, όπως προστάχθηκε από τον Ιησού, «να πέ[φτουμε] και να προσκυν[ούμε] τον Πατέρα στο όνομα [του Υιού]». Είθε να λάβουμε το Άγιο Πνεύμα και να παραδώσουμε την καρδιά μας στον Θεό, να μην έχουμε άλλους θεούς εκτός από Αυτόν και, ως μαθητές του Ιησού Χριστού, να μιμηθούμε τον χαρακτήρα Του στη ζωή μας. Καταθέτω μαρτυρία ότι καθώς το κάνουμε, θα βιώσουμε τη χαρά στη λατρεία. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.